

מסורת הש"ס

- (א) גיטין מז. (ע"ש),
(ב) לעיל עד: (ע"ש),
(ג) נש (ע"ש), ד) ב"ק קט"ז.
קדושין י. דף מה. יבמות
קמ"ז. (ס) ויבמות ע"ס,
(ז) כבודות מהל' (ז) שם מהל',
(ח) (מנחות מב. ע"ש),
(ט) (פסחים לז: יומא מ.
זכחים ס: מנחות נב.
כבודות מהל' (י) ס"א טלדו,
(כ) (י"שע"ס טו.) (ז) מרגום
של סטוריס,

תורה אור השלם

1. ולא הכוונ בני ישראל
בי נשבעו להם נשיא
העדה בני אלהי ישראל
וילנו כל העדה על
הנשיאים: יהושע ט יח
2. יונה בחגי השלע
בסתר המדרגה הראני
את מראיך השמעני
את קולך בי קולך ערב
ומראיך נאחז:
שיר השירים ב יד
3. וקצין יאמר איש
ואיש ילד בה וזהו
יבונה עליה:
תהלים פו ה

מוסף רש"י

כי נשבעו להם. והוא
לה לאחשוי אשטעטתיו
א לא משום דדוד
נביא (ישי' מז.) ימים
שנים רבים שלשה
גבי וזה דרשין פ"י
כעליה נדה (שם) ערה
כתיב בהו. ערה עשרה.
דכתיב גבי מרגלים (במדבר
יד) לעדה הכעה, ילא
יחשע וכל (שם) אדם
רצח שתתבזה אשתו
בב"ד. למר איט מקדש
כך, הלן צריך קדושת
הכס מן ללקלע (שם),
טב למיתב טן דו
מלמיתב ארמלו. משל
הוא שהנשים אומרות על
בעל כל דוא, שהוא טוב
לשבת עס שני גופים משבת
אלמנה (מדרשין מא) טן דו,
גנופים שנים, בעל ואשתו,
ואפילו איט לה אלא
לזנות בעלמא (קדושין י.
ובע"ז יבמות קיח) כלומר
אשה בעל דעו מיתא לה
(ב"ק קיא.) דשומשמא
גברא. בעל גון כנמלה,
כורסיה בר רחאתא רמי
לה. מחוקק עממה נשואה
ועתה כסאה אלא חסות
מרות הארץ (יבמות קיח).
דנפסא גברא. למר
מאוסה, מנפן אמר (שם)
ושם: דנפסא. דקלסא
גברא. מנפן סתול משפחה
(שם) והמזוהם. מפרת
(בבביות מא). מומין
אלו. האמונים כבכור, בין
קבועין בין ערביין. כל זמן
שזן גר, פסולין באדם.
כסין לעבודה (שם מא).

המדיר פרק שביעי כתובות

עה.

עין משפט
נר מצוה

מג א וטו"ש יו"ד סי'
רכס סעי' כאל:
מג ב מ"י פ"ז מהל'
אשתו ה' ז' סמג
עשין מח טו"ש ע"ה סי'
לט סעי' ד:
מג ג מ"י פ"ז מהל'
בית המקדש הלי"ב
י' סמג לארין פס:
מה ד מ"י פ"ו שם הל'
א:
מו ה מ"י פ"ו שם הל'
י:
מו ז ח י ב מ"י פ"ז
מהל' אשתו הל' ז
סמג עשין מח טו"ש ע'
ה"ש סי' לט סעי' ד:
מח ל מ"י פ"ה שם הל'
ד סמג שם טו"ש ע'
שם סי' קח סעיף ח:

לעזי רש"י

וורוא"ה (וירוא"ה).
יכלת.
איגרא"ה. חומץ.
פינדרור"א (פינדרור"א).
סדק (של צלקת).

תוספות ר"ד

שכל המומין וכו'. וכו'.
בבביות נפיש להו. תנא
הוסיפו עליהן זיעה ושומא
וריה הפה חניא שומא
קטנה שיש בה שיער ה"ז
מום גדולה ואין בה שיער
ה"ז מום קטנה אין זה מום
אזיהו גדולה פ"י רשב"ג
עד כאמר האיטלקי (א)
אזיהו הא מילתא מגברא
רבא שמענא ליה ומנו
שילא (שומא בלב) נשכה
לכלב ונעשה מקומו צלקת
ה"ז מום חני ביראה
בין דדי אשה טפח
סבר ר"א בריה דרבא
למירא דר"א למירא טפח
למעליהו פ"י שהוא גוי
לאשה. א"ל גבי מומין
חניא וכמה חני גוי אמר
אביי ג' אצבעות תניא ר"ג
אומר כל אשה שדדיה
גסים משל חברתה ה"ז
מום וכמה א"ר מיישא
בר בריה דרבי' למשיה
דריב"ל טפח: מתני' היו
בה מומין ועודה בבית
אביה האב צריך להביא
ראיה שמשתארה היו
בה מומין הללו ונסתחפה
שדהו נכנסה לרשות הבעל
צריך להביא ראיה שעד
שלא תתארה היו בה מומין
הללו ויהי מקחו מקח
טעות דברי ר"מ. וחכ"א
בר"א במומין שבסתר

א"י הכי סיפא דקתני אבל הוא שהלך בו'. דזשלמא אי טעמא
משום דלזין אדם רוצה שתתבזה אשתו דב"ד צבעל לא שייך
זילתא לזין שרגיל ללכת דב"ד כל שעה לזכרו: כאן בועיה
עוברת. שכול להעבירה ע"י רחילת מים דאחתי לא ידע דאפשר
לעבדו בקיוהא דחמרל דההיא לא
פסלה כזהנים שהעבודה לפי שעה
הוא אפשר שמרחילה ועוברת ואין
לפרש עוברת שעשויה להתרפאות
דהיינו נוקי מתני' דאחיה עוברת הא
בין קבועין בין עוברין קתני ועי"ל
דזיעה עוברת שעשויה להתרפאות
ואפילו לא העבירה כשר לעבודה
ללא חסיה כולי האי ומהוזהס הוי
דווקא זיעה שאינה עוברת והא
דקתני בין קבועין בין עוברין אכל
מומין דקתני התם קאי וה"פ בין
קבועין ששניין צלוחה משנה בין
עוברין ששניין שם כגון ט' חזורים:
וחכמים אומרים בר"א במומין
שבסתר בו'. נראה
לרבינו יחזק דר"מ לא פליג אמומין
שגגלי דמדה דלזין יכול לטעון
דראה וניפייס הוא כדאמר סממא
דהש"ס בגמרל ועוד דאי פליג
אמומין שגגליי אס כן משכחת לה
סימפון צעדים במומין שגגליי
לר' מאיר ולא פליג אלא דיש מרחן:
אבל

תנא וכולן מזנות ותולות בבעליהן: כל מומין שפוסלין וכו': תנא הוסיפו
עליהן זיעה ושומא וריח הפה והני כבהני לא פסלי והתנן ה"ז מום
והמזוהם ותנן מומין אלו בין קבועין בין עוברין פסולין באדם א"ר יוסי
בר' חנינא לא קשיא כאן בועיה עוברת כאן בועיה שאינה עוברת רב אשי
אמר זיעה אמוזהס קא רמית ה"תם גבי כהנים אפשר לעברה בקיוהא דחמרל
ומריח הפה נמי אפשר דנקט פילפלא בפומיה ועביד עבודה אבל גבי אשה
לא אפשר האי שומא היכי דמיא אי דאית בה שער הכא והכא פסלה אי
דלא אית בה שער אי שומא גדולה היא הכא והכא פסלה אי שומא קטנה
היא הכא והכא לא פסלה דתניא יושמא שיש בה שער ה"ז מום אין בה שער
גדולה ה"ז מום קטנה אין זה מום ואיזוהי גדולה פירש רשב"ג יעד כאמר
האיטלקי א"ר יוסי בר' חנינא בעומדת על פדחתה פדחתה ראה וניפייס הוא
א"ר פפא בעומדת לה תחת כפה של ראשה וזימנין דמתחזיא וזימנין דלא
מתחזיא א"ר חסדא הא מילתא מגברא רבה שמייע לי ומנו ר' שילא ה"נשכה
כלב ונעשה מקומו צלקת הרי זה מום א"ר חסדא קול עבה באשה ה"ז מום
שנאמר כ"י קולך ערב ומראך נאווה: תני ר' נתן ביראה בין דדי אשה טפח
סבר רב אחא בריה דרבא קמיה דרב אשי למימר טפח למעליותא א"ל
רב אשי ג' מומין תניא וכמה אמר אביי שלש אצבעות תניא ר' נתן
אומר כ"ל אשה שדדיה גסין משל חברותיה ה"ז מום וכמה א"ר מיישא בר
בריה דרבי יהושע בן לוי משמיה דר' יהושע בן לוי טפח ומי איכא כי האי
גוונא אין דאמר רבה בר בר חנה אני ראיית ערביא אחת שהפשילה דדיה
לאחוריה והניקה את בנה וזלציון יאמר איש ואיש יולד בה והוא יבונה
עליון א"ר מיישא בר בריה דר' יהושע בן לוי אחד הנולד בה ואחד
המצפה לראותה אמר אביי אחד מינייהו עדיף כתרי מינן אמר רבא וחד
מינן כי סליק להתם עדיף כתרי מינייהו דהא רבי ירמיה דכי הוה הכא לא
הוה ידע מאי קאמרי רבנן כי סליק להתם קרי לן בבבליא טפשא:
מתני' היו בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא ראיה
שמשתארה היו בה מומין הללו ונסתחפה שדהו נכנסה לרשות הבעל
צריך להביא ראיה שעד שלא נתארה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח
טעות דברי ר"מ וחכמים אומרים במה דברים אמורים במומין שבסתר
אבל

זה ואחד המנפה ללאותה יקרא מצניה ויציאוהו אללה: והוא יבונה
להיות עליון מנפיה. וחד מינייהו. מצני ארץ ישראל: עדיף. פקדים ומרפיים: מתני' האז צריך
לפניה ראי. אס בלא למצוה כמזה מן האירוסין מזה שממלא לקחתה: ונכנסה לרשות הבעל. ניסת והוא בלא להלילה בלא כמזה
על מומין שבה: הבעל צריך להביא ראיה. עדים. וכולה מפרש בגמרל לקמן ע"כ: כמה דברים אמורים. שהבעל יכול לטעון על המומין:
אין